

บทที่ 1

บทนำ

การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับการพัฒนาประเทศ การพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้าและมีความมั่นคงในแต่ละด้าน อาทิ การเมือง เศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งวัฒนธรรมประเพณีต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับการศึกษาของประชากร ฉะนั้นการให้การศึกษแก่ประชากรจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องกระทำเพื่อประเทศชาติจะได้มีคนที่มีความรู้ ทักษะ และความสามารถ ตลอดจนทัศนคติบางประการที่สอดคล้องกับค่านิยมของสังคมมาใช้ในการพัฒนาประเทศ การเตรียมบุคลากรจึงเป็นหน้าที่ของรัฐในการจัดระบบการศึกษาให้สอดคล้องเกี่ยวพันกับระบบสังคมและเศรษฐกิจ

การจัดการศึกษาที่ดีจะต้องมีแนวทางในการจัดเพื่อให้เกิดคุณภาพของการศึกษา แนวการจัดระบบการศึกษาของประเทศให้มีประสิทธิภาพแนวทางหนึ่งคือ "จัดการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นมากที่สุด โดยมอบอำนาจความรับผิดชอบให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาและการจัดหลักสูตรให้แตกต่างกันไปตามสภาพของท้องถิ่น"¹ ตามแนวการจัดระบบการศึกษาดังกล่าว กรมพลศึกษาจึงเปิดวิทยาลัยพลศึกษาขึ้น 12 แห่ง กระจายอยู่ตามส่วนต่าง ๆ ของประเทศดังรายละเอียดการเปิดวิทยาลัยพลศึกษาแต่ละแห่งต่อไปนี้²

---

¹สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, "ประมวลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพื่อปฏิรูปแผนการศึกษาแห่งชาติ," วารสารสภาการศึกษาแห่งชาติฉบับพิเศษ (มีนาคม 2519) : 16

²สำนักงานวิทยาลัยพลศึกษาส่วนภูมิภาค, "วิทยาลัยพลศึกษา," เอกสารสำนักงานวิทยาลัยพลศึกษาส่วนภูมิภาค (สิงหาคม 2521), หน้า 3.

ปีการศึกษา 2514	เปิดวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเชียงใหม่
ปีการศึกษา 2515	เปิดวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดมหาสารคาม
ปีการศึกษา 2516	เปิดวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดยะลา
ปีการศึกษา 2517	เปิดวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี
ปีการศึกษา 2518	เปิดวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอุดรธานี
ปีการศึกษา 2519	เปิดวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชุมพร และ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอ่างทอง
ปีการศึกษา 2520	เปิดวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี และ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุโขทัย
ปีการศึกษา 2521	เปิดวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดกระบี่ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ และ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร

รูปแบบที่เป็นโครงสร้างแน่นอนที่จะกำหนดแนวทางของการศึกษาได้ก็คือ
หลักสูตร ซึ่งถือว่าเป็น "หัวใจสำคัญของการศึกษา"¹ หลักสูตรเป็นแกนสำคัญที่จะทำ
ให้การศึกษทั้งหมดไปสู่ปรัชญาและเป้าหมายของสังคมเดียวกัน ใค้มีผู้ให้ความหมาย
ของคำว่าหลักสูตรคงจะโคกลาวต่อไปนี้

เซย์ลาและ อเล็กซานเดอร์ (Saylor and Alexander) ได้ให้ความ
หมายของหลักสูตรไว้ว่า

หลักสูตรเป็นเสมือนหนึ่งแผนภูมิการเดินทาง และตารางที่ยืดหยุ่นได้ในการ
ดำเนินการศึกษา หลักสูตรจะถูกสร้างขึ้นโดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านเนื้อหาวิชา
การบริหารโรงเรียนและวิธีการต่าง ๆ ทางด้านการศึกษาระดับชั้นต่าง ๆ
รวมอยู่ด้วย การดำเนินการศึกษานี้จะน่าสนใจ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับตัวการศึกษา
เอง หรือมิได้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ผู้เรียนได้รับจากการศึกษา แต่ขึ้นอยู่กับแสงหา

---

¹ไพฑูริย์ สินลาร์ตัน, "อนาคตของการศึกษาของประเทศไทย,"
วารสารสภาการศึกษาแห่งชาติ 6 (มกราคม 2515) : 33.

โดยตนเอง สิ่งเหล่านี้เป็นประสบการณ์ของชีวิตอย่างแท้จริง ซึ่งเกิดขึ้นภายใต้การแนะนำ¹

ตามพจนานุกรมการศึกษาของ คาร์เตอร์ วี กูด (Carter V. Good) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ 3 นัย ดังนี้

1. หลักสูตร คือ เนื้อหาวิชาที่จัดไว้เป็นระบบให้ผู้เรียนได้ศึกษาเพื่อให้อยู่ขั้นหรือประกาศนียบัตรในหมวดวิชาที่สำคัญ เช่น หลักสูตรพลานามัย หลักสูตรสังคมศึกษา

2. หลักสูตร คือ เค้าโครงทั่วไปของเนื้อหาหรือสิ่งเฉพาะที่จะต้องสอน ซึ่งโรงเรียนจัดให้แก่เด็กเพื่อให้เด็กมีความรอบรู้ขั้น หรือประกาศนียบัตร หรือเพื่อให้สามารถเขาเรียนต่อในทางอาชีพต่อไป

3. หลักสูตร คือ วิชากลุ่มหนึ่งและประสบการณ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งนักเรียนได้เลาเรียนภายใต้การแนะนำของโรงเรียนหรือวิทยาลัย²

วิลเลียม กาลเลน (William Galen) ได้ให้คำนิยามของหลักสูตรไว้ว่า "หลักสูตร คือ ประสบการณ์ที่โรงเรียนได้จัดขึ้นตามความเหมาะสมกับความต้องการและความสนใจของเด็กแต่ละคน"³

¹ J. Galen Saylor and William M. Alexander, Curriculum Planning for Modern School. (New York : Holt, Rinehart and Winston, 1966), p. 5.

² Carter V. Good, Dictionary of Education (New York : McGraw-Hill Book Co., 1959), p. 264.

³ C.E. Turner, School Health and Health Education (St. Louis : The C.V. Mosby Co., 1970), p. 209.

คาร์ล อี วิลกูส (Carl E. Willgoose) ได้กล่าวว่า "หลักสูตรนั้นหมายรวมถึงโปรแกรมในการเรียนการสอนทั้งหมดของโรงเรียนที่วางไว้ตลอดปี รวมทั้งกิจกรรมนอกหลักสูตรที่โรงเรียนได้จัดให้กับเด็กด้วย"¹

แคสเวล (Caswell) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ว่า "หลักสูตรหมายถึงผลรวมของประสบการณ์ซึ่งเด็กได้รับภายใต้การแนะนำของโรงเรียน"²

สุมิตร คุณานุกร ได้ให้ความหมายของหลักสูตรว่า "หลักสูตรคือโครงการให้การศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความสามารถ และคุณลักษณะสอดคล้องกับความต้องการทางการศึกษาที่กำหนดไว้"³

ชำรง บัวศรี ให้คำจำกัดความว่า "หลักสูตรหมายถึงประสบการณ์ทางการศึกษาที่โรงเรียนจัดขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้รับการฝึกฝนอบรมในด้านต่าง ๆ อย่างดีที่สุดจนสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมของตนอย่างมีความสุข ประสบการณ์ทางการศึกษาดังกล่าวรวมถึงเนื้อหาวิชาและความรู้ต่าง ๆ ด้วย"⁴

---

¹ Carl E. Willgoose, The Curriculum in Physical Education (Englewood Cliffs, N.J. : Prentice-Hall, 1974), p. 78.

² Hollis L. Caswell, Physical Education in Elementary Schools (New York : American Book Co., 1943), p. 27.

³ สุมิตร คุณานุกร, หลักสูตรและการสอน (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2520), หน้า 2.

⁴ ชำรง บัวศรี, ทฤษฎีหลักสูตร (พระนคร : โรงพิมพ์มงคลการพิมพ์, 2504), หน้า 64.

อารี สันทวิ ได้ให้คำจำกัดความของหลักสูตรไว้กว้าง ๆ ดังนี้ "หลักสูตร หมายถึงประมวลประสบการณ์ต่าง ๆ ที่โรงเรียนและครูสอนจัดขึ้นเพื่อให้นักเรียนมีการเปลี่ยนแปลงไปตามลักษณะที่คั่งจุดมุ่งหมายไว้ ซึ่งมีโครงสร้างประกอบด้วย จุดมุ่งหมาย เนื้อหาวิชา และการวัดผล"¹

จากนิยามและความหมายของคำว่า "หลักสูตร" ที่นักการศึกษาต่าง ๆ ได้ให้ไว้สรุปได้ว่า "หลักสูตรคือโครงการที่ประมวลความรู้และประสบการณ์ต่าง ๆ ให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้มีการพัฒนาในด้านความรู้ ความสามารถ และคุณลักษณะตรงตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้"

หลักสูตรวิชาพลศึกษาได้มีมานานแล้ว ดังจะเห็นได้จากการศึกษาของกรีกในสมัยโบราณที่ส่วนใหญ่มุ่งให้ประชาชนได้ออกกำลังกาย เพื่อให้ร่างกายมีความแข็งแรง-สมบูรณ์ เป็นผู้กล้าหาญ เป็นนักรบ มีความแข็งแกร่งทั้งทางร่างกายและจิตใจ กิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดให้ประชาชนได้เรียนก็คือ กิจกรรมทางด้านพลศึกษาเป็นส่วนใหญ่ เช่น กีฬาประเภทต่าง ๆ กีฬาประเภทเดี่ยว และมีการต่อสู้ป้องกันตัว ไคแก มวยปล้ำ ยิงธนู ชีมา และลาคัตว เป็นต้น² กรีกในสมัยเฮเชนสร้างเรื่อง หลักสูตรได้กำหนดให้เด็กศึกษาตั้งนี้ ในระยะแรกที่เด็กเข้าโรงเรียนครูจะสอนให้เด็กเล่นและฝึกการวางอริยาบทต่าง ๆ ที่เหมาะสม เช่น การนั่ง การเดิน การลุก ตลอดจนงานทางต่าง ๆ เมื่อเด็กพัฒนามากขึ้นแล้วจึงให้เรียนบทเรียนต่าง ๆ ไคแก

¹อารี สันทวิ, "การนำปรัชญาไปใช้ในหลักสูตรและการเรียนการสอน," วารสารสภาการศึกษาแห่งชาติ 8 (สิงหาคม-กันยายน 2516) : 28.

²เสงี่ยม พรหมบุญพงศ์, "ปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษาประโยชน์-ศึกษาตอนต้น ฉบับพุทธศักราช 2503" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515), หน้า 1.

1. การกระโดดสูงและกระโดดไกล เพื่อให้เขามีกำลัง
2. วิ่งแข่ง เพื่อให้เป็นคนปราดเปรียวและทนทาน
3. ขว้างจักร เพื่อให้เขามีกำลัง
4. ทุ่มน้ำหนัก เพื่อช่วยในการทรงตัว
5. มวยและมวยปล้ำ เพื่อช่วยให้คลองแคลวองไว มีไหวพริบและ
รู้จักบังคับใจ
6. วายุนำและเต็นท์ เพื่อช่วยให้ร่างกายได้สัดส่วนและมีการ
เคลื่อนไหวได้เหมาะเจาะต่อการเขาจังหวะและดนตรี¹

ในศตวรรษที่ 18 โลกมีความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว การพลศึกษาได้มีการปรับปรุงให้เข้ากับหลักการทางคานวิทยาศาสตร์สมัยใหม่มากยิ่งขึ้น ดังเช่น เฮอร์เฮนริค ลิง (Per Henrick Ling) ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นบิดาแห่งการพลศึกษาของสวีเดน ได้แยกการพลศึกษาให้เหมาะสมสำหรับบุคคลแต่ละพวก คือ การจัดพลศึกษาเพื่อการทหาร การจัดพลศึกษาเพื่อการแพทย์ และการจัดพลศึกษาเพื่อการศึกษา² จากความคิดและการกระทำของเขาทำให้ประชาชนเริ่มเข้าใจและมองเห็นการพลศึกษาเพื่อสุขภาพอนามัย จึงกำหนดเนื้อหาวิชาในหลักสูตรของประเทศสวีเดนให้เด็กเรียนเกี่ยวกับยิมนาสติกส์ กรีฑา กีฬาประเภทต่าง ๆ การอยู่ค่ายพักแรม และการศึกษานอกสถานที่ เป็นต้น

---

¹สุรศักดิ์ สุรโยธี, "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 11" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519).

²Deobold B. Van Dalen, Elmer D. Mitchell and Bruce L. Beunett, A World History of Physical Education (Englewood Cliffs, N.J. : Prentice-Hall, 1953), p. 247.

สำหรับประเทศไทยนั้นได้จัดให้มีการเรียนการสอนพลศึกษาในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2441¹ ทำให้ครูพลศึกษาเริ่มมีบทบาทสำคัญสำหรับการเรียนการสอน เพื่อความต้องการครูที่มีความรู้ความสามารถตรงกับสาขาวิชาได้เพิ่มขึ้นในระยะเวลาต่อมา หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาของชาติได้จัดให้มีสถาบันเพื่อผลิตครูพลศึกษา จึงมีหลักสูตรสำหรับผลิตครูพลศึกษาเกิดขึ้น

สำหรับหลักสูตรที่ใช้ในการผลิตครูพลศึกษา เริ่มมีในปี พ.ศ. 2456 โดยกระทรวงธรรมการได้จัดตั้งสถานที่ฝึกหัดพลศึกษาชั้น ๗ โรงเรียนมัธยมวัดราชบูรณะ (โรงเรียนสวนกุหลาบในปัจจุบัน) เรียกว่า "ห้องพลศึกษา-กลาง" สังกัดกรมศึกษาธิการ กระทรวงธรรมการ มีวิชาเรียน 2 วิชา คือ มวยไทย และการค้ำคนสวนหย่อโหน (ยิมนาสติกส์) ต่อมาปี พ.ศ. 2462 กรมศึกษาธิการได้แก้ไขหลักสูตรใหม่ และให้ชื่อสถานที่ฝึกหัดพลศึกษาใหม่ว่า "โรงเรียนพลศึกษากลาง" แต่ยังคงอยู่ ณ ที่เดิม เรียนเฉพาะภาคค่ำ เวลา 16.00-19.00 น. และกำหนดหลักสูตรใหม่ มี 4 วิชา คือ

1. วิชาลูกเสือ
2. วิชาค้ำคนสวนหย่อโหน (ยิมนาสติกส์)
3. วิชาญัตติศู (ยูโด)
4. วิชามวยไทย มวยฝรั่ง (สากลและพันดา)

ผู้เรียนส่วนมากเป็นครูสอนวิชาสามัญ และอบรมวิชาชุดอยู่ ณ สามัคยารายสสมาคม ซึ่งอยู่ในบริเวณเดียวกับโรงเรียนพลศึกษากลาง ถ้าผู้ใดสอบได้ 2 วิชา ได้รับประกาศนียบัตรครูสอนพลศึกษาชั้นตรี (พ.ศ.) สอบได้ 3 วิชา ได้รับประกาศนียบัตรครูสอนพลศึกษาชั้นโท (พ.ท.) และถ้าสอบได้ทุกวิชาจึงจะได้รับประกาศนียบัตรครูสอนพลศึกษาเอก (พ.อ.) ระยะเวลาที่ศึกษาตามหลักสูตรใน 4 วิชา อาจเรียนได้ในปีเดียว หรือก็ปีใดตามความสามารถ

ต่อมาในปี พ.ศ. 2476 กระทรวงศึกษาธิการได้ตั้งกรมพลศึกษาขึ้นจึงได้โอน "โรงเรียนพลศึกษากลาง" มาสังกัดกรมพลศึกษาใน ปี พ.ศ. 2479 แต่ยังคงตั้งอยู่ ณ ที่เดิม และได้ย้ายมาอยู่อาคารใหม่บริเวณกรีฑาสถานแห่งชาติ เมื่อต้นปี พ.ศ. 2483 กรมพลศึกษาได้ปรับปรุงแก้ไข-

¹Vorasak Pienchob, "A Recommended Four-Year Undergraduate Curriculum For Professional Preparation of Physical Education Teachers in Thailand," (Doctor's Thesis, School of Health Physical Education and Recreation, Indiana Univesity, 1976), pp. 3-4.

ปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรใหม่ โดยแบ่งวิชาออกเป็น 2 หมวด คือ

1. หมวดวิชาบังคับ ได้แก่ วิชาจรรยาบรรณ ลูกเสือ สุขศึกษา ปรุณ-
พยาบาล กายบริหาร กรีฑา และกีฬา (กีฬาหนึ่งมี เนตบอล วอลเลย์บอล
กีฬาชายมี บาสเกตบอล ฟุตบอล ตะกร้อ)

2. หมวดวิชาไม่บังคับมี 4 วิชา คือ

ก. มวยไทย และมวยสากล

ข. กระบี่กระบอง และฟันดาบ

ค. คัดคนสวนหย่อโยน (ยิมนาสติกส์)

ง. ญูฑิตสู (ยูโด)

เมื่อผู้เรียนสอบวิชาบังคับได้แล้วจะได้รับประกาศนียบัตรประโยคครู
พลศึกษาตรี (พ.ต.) และสอบไคหมวดวิชาไม่บังคับอีก 2 ชุด ได้รับประ-
กาศนียบัตรประโยคครูพลศึกษาโท (พ.ท.) ถ้าสอบไคหมด 4 ชุด ไค
รับประกาศนียบัตรประโยคครูพลศึกษาเอก (พ.อ.)

ในปี พ.ศ. 2493 กรมพลศึกษาได้ปรับปรุงหลักสูตรการผลิตครู-
พลศึกษาให้สอดคล้องกับการผลิตครูสามัญอื่น โดยมีหลักสูตร 5 ปี และ
ให้ชื่อโรงเรียนใหม่ว่า "โรงเรียนฝึกหัดครูพลศึกษา" รับนักเรียนต่อ
จากชั้นมัธยมปีที่ 6 เฉพาะผู้ที่ได้รับทุนของจังหวัด โดยจังหวัดสอบคัด-
เลือกมาจังหวัดละ 2 คน (เฉพาะชาย) การเรียนเป็นแบบประจำ
วิชาที่เรียนมี 5 หมวด คือ

1. หมวดวิชาครู และสังคมศึกษา

2. หมวดวิชาภาษาอังกฤษ

3. หมวดวิชาภาษาไทย

4. หมวดวิชาพลศึกษา (กรีฑาและกีฬา)

5. หมวดวิชาประกอบ มีสุขศึกษา อนามัย สรีรกายวิภาค-
ศาสตร์ ชีววิทยา และการเลนเขาจังหวัด

วุฒิที่ได้รับจาก "โรงเรียนฝึกหัดครูพลศึกษา" นั้น ผู้เรียนที่จบปี 1
ได้รับประกาศนียบัตรประโยคครูพลศึกษาตรี (พ.ต.) จบปีที่ 3 ได้รับ
ประกาศนียบัตรประโยคครูพลศึกษาโท (พ.ท.) และจบปีที่ 5 ได้รับ
ประกาศนียบัตรประโยคครูพลศึกษาเอก (พ.อ.) และในปี พ.ศ.
2497 "โรงเรียนฝึกหัดครูพลศึกษา" ไคเปิดรับสวนกลางโดยโรงเรียน
สอบคัดเลือกเอง เรียนแบบไปกลับและรับนักเรียนหญิงควย

ในปี พ.ศ. 2497 กระทรวงศึกษาธิการได้ขยายโครงการคานู การฝึกหัดครู โดยตั้งกรมฝึกหัดครูขึ้น เพื่อจะรวบรวมการฝึกหัดครูซึ่ง อยู่ในสังกัดต่าง ๆ มาอยู่ด้วยกัน ดังนั้น "โรงเรียนฝึกหัดครูพลศึกษา" ได้โอนไปสังกัดแผนกฝึกหัดครูพลศึกษามัย กองโรงเรียนฝึกหัดครู กรม การฝึกหัดครู ดังนั้น การพลศึกษาจึงได้ขอตั้ง "วิทยาลัยพลศึกษา" ขึ้น แทน "โรงเรียนฝึกหัดครูพลศึกษา" เมื่อวันที่ 1 มกราคม 2498 โดยมีหลักสูตรการเรียน 4 ปี และ 2 ปี หลักสูตร 4 ปี รับนักเรียนที่ สำเร็จมัธยมศึกษาปีที่ 6 ส่วนหลักสูตร 2 ปี รับนักเรียนที่สำเร็จชั้น- เตรียมอุดมหรือเทียบเท่า ทั้งสองหลักสูตรนี้ผู้สำเร็จจะได้รับประกาศ- นียบัตรวิชาการศึกษา (พลศึกษา) หรือ ป.กศ.สูง (พลศึกษา)

เนื่องจากจำนวนครูพลศึกษาไม่เพียงพอกับความต้องการ โดยเฉพาะในระดับประถมศึกษา กรมการฝึกหัดครูจึงมีนโยบายผลิตครูเพื่อ สอนวิชาพลศึกษาในระดับนี้ขึ้น แต่เนื่องจากขาดบุคลากรในคานานี้จึง ฝากให้กรมพลศึกษาคำเนินการแทน ดังนั้น "โรงเรียนฝึกหัดครูพลา- นามัย" จึงตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2501 โดยรับนักเรียนที่สำเร็จชั้นมัธยม- ศึกษา มีหลักสูตร 2 ปี ผู้เรียนสำเร็จได้รับประกาศนียบัตรวิชาการ- ศึกษา (พลศึกษามัย) ส่วน "วิทยาลัยพลศึกษา" คงผลิตเฉพาะหลักสูตร 2 ปี เพื่อรับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง (พลศึกษา)

ต่อมาปี พ.ศ. 2511 กระทรวงศึกษาธิการได้ระงับการผลิตครู ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (พลศึกษามัย) และมอบหมายให้กรม พลศึกษาคำเนินการผลิตครูเฉพาะประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง (พลศึกษา) อย่างเดียว

ในปี พ.ศ. 2513 ได้รับอนุมัติจากกระทรวงศึกษาธิการให้จัดตั้ง เป็นวิทยาลัยวิชาการศึกษา (พลศึกษา) โดยถือเป็นสาขาหนึ่งของ - วิทยาลัยวิชาการศึกษา สังกัดกรมการฝึกหัดครู แต่ได้มอบให้กรมพลศึกษา รับผิดชอบผลิตครูพลศึกษาระดับปริญญา

ในปี พ.ศ. 2517 ได้โอนวิทยาลัยวิชาการศึกษาพลศึกษาไปเป็น คณะหนึ่งในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ แต่ผู้ตรากำจัดของวิทยาลัยวิชา การศึกษาเดิมนั้นยังคงเป็นของกรมพลศึกษาอยู่ โดยเรียกส่วนงานนี้ว่า "วิทยาลัยพลศึกษาส่วนกลาง" แต่ก็มีนักเรียนนักศึกษา เพราะกรมพลศึกษา

มีนโยบายที่จะขยายการผลิตครูพลศึกษาไปในส่วนภูมิภาคโดยทั่วถึงกันก่อน
แล้วจึงขยายในส่วนกลางภายหลัง¹

จากความเป็นมาของหลักสูตรการผลิตครูพลศึกษาที่กล่าวมานั้น จะเห็นได้
ว่ามีการปรับปรุงมาเป็นลำดับ การปรับปรุง หรือการพัฒนาหลักสูตรมีความจำเป็นและ
สำคัญยิ่ง เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ของสังคม และความต้องการและความสนใจ
ของผู้เรียนอยู่เสมอ² สำหรับหลักสูตรของวิทยาลัยพลศึกษา ๓๖ ปี พ.ศ. ๒๕๒๐ นี้
ได้มีการปรับปรุงมาจากหลักสูตรของวิทยาลัยพลศึกษา ๓๖ ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ เป็นหลัก-
สูตรที่สร้างขึ้นเพื่อผลิตบุคลากรทางพลศึกษาสำหรับโรงเรียนและสถาบันในกระทรวง-
ศึกษาธิการและอื่น ๆ ซึ่งในปัจจุบันหน่วยงานต่าง ๆ ดังกล่าวได้มีการพัฒนาปรับปรุง
หลักสูตรให้เหมาะสมกับความเปลี่ยนแปลงของสังคมและเศรษฐกิจ และมีความสอดคล้อง
กับแผนการศึกษาแห่งชาติ หลักสูตรฉบับนี้ได้ทำการใช้มาเป็นเวลา ๑ ปีแล้ว
แต่ยังไม่ได้มีการทำวิจัยหรือสำรวจปัญหาในการใช้หลักสูตรเลย ผู้วิจัยเห็นว่าถึงเวลา
ที่จะได้มีการศึกษาปัญหาในการใช้หลักสูตรของวิทยาลัยพลศึกษาฉบับนี้ โดยมุ่งหวังว่า
ผลของการวิจัยจะเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรของวิทยาลัยพลศึกษา-
ปัจจุบันให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

¹สำนักงานวิทยาลัยพลศึกษาส่วนภูมิภาค, "วิทยาลัยพลศึกษา,"
หน้า 1-3.

²วรงค์ ใฝ่ชอบ, "การพัฒนาหลักสูตรการผลิตครูพลศึกษา" เอกสาร
ประกอบการประชุมวิชาการสุศึกษา พลศึกษา และสันตนาการ ครั้งที่ ๒ (กรุงเทพ-
มหานคร : เทพนมิตรการพิมพ์, ๒๕๒๑), หน้า ๕๘.

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรของวิทยาลัยพลศึกษา ฉบับพุทธศักราช 2520
2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการใช้หลักสูตรระหว่างผู้บริหารกับอาจารย์ของวิทยาลัยพลศึกษา
3. เพื่อสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นอุปสรรคต่อการใช้หลักสูตรของบุคลากรในวิทยาลัยพลศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรของวิทยาลัยพลศึกษา ฉบับพุทธศักราช 2520 โดยครอบคลุมปัญหาด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- ก. ปัญหาด้านความมุ่งหมายของหลักสูตร
- ข. ปัญหาด้านเนื้อหาวิชา
- ค. ปัญหาด้านการสอน
- ง. ปัญหาด้านอุปกรณ์ และสถานที่
- จ. ปัญหาด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร
- ฉ. ปัญหาด้านการวัดและประเมินผล

ขอตกลงเบื้องต้น

ผู้วิจัยถือว่าข้อมูลที่ได้อาจจากการตอบแบบสอบถามของผู้บริหารและอาจารย์ของวิทยาลัยพลศึกษา เป็นข้อมูลที่เชื่อถือได้ และตรงกับความเป็นจริง

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหาของบุคลากรในวิทยาลัยพลศึกษาในการใช้หลักสูตรวิทยาลัยพลศึกษา ฉบับพุทธศักราช 2520
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารและอาจารย์ ของวิทยาลัยพลศึกษา ตลอดจนผู้เกี่ยวข้องในการที่จะร่วมมือกันปรับปรุงการเรียนการสอนในวิทยาลัยพลศึกษาให้ได้ผลดียิ่งขึ้น
3. เพื่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะได้อาหาทางแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น และนำไปปรับปรุงหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพ และเหมาะสมกับสภาพการณ์ของแต่ละสถาบัน และสอดคล้องกับหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการมากยิ่งขึ้น
4. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าและวิจัยต่อไป

คำจำกัดความของการวิจัย

หลักสูตรของวิทยาลัยพลศึกษา ฉบับปี พ.ศ. 2520 หมายถึง หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง (พลศึกษา) เป็นหลักสูตรสำหรับฝึกอบรมผู้ที่มีความต้องการที่จะมีวิชาชีพทำการสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา

บุคลากร หมายถึง

ก. ผู้บริหารของวิทยาลัยพลศึกษา ได้แก่ ผู้อำนวยการวิทยาลัยพลศึกษา ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ ผู้ช่วยฝ่ายกิจกรรมนักศึกษา และผู้ช่วยฝ่ายธุรการ

ข. อาจารย์ของวิทยาลัยพลศึกษา หมายถึง อาจารย์ที่ทำการสอนอยู่ในวิทยาลัยพลศึกษา

ความมุ่งหมายของหลักสูตร หมายถึง ความมุ่งหมายของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง (พลศึกษา) ฉบับปี พ.ศ. 2520

เนื้อหาวิชาในหลักสูตร หมายถึง เนื้อหาวิชาต่าง ๆ ที่ระบุไว้ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง (พลศึกษา) ฉบับปี พ.ศ. 2520

อุปกรณ์และสถานที่ หมายถึง เครื่องมือเครื่องใช้ สถานที่ ตลอดจนวัสดุทัศนูปกรณ์ที่จะช่วยสนับสนุนและส่งเสริมการเรียนการสอนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง (พลศึกษา)

กิจกรรมเสริมหลักสูตร หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ที่ทางวิทยาลัยพลศึกษาหรืออาจารย์ผู้สอนในวิชาต่าง ๆ ได้จัดขึ้นเพื่อส่งเสริมการเรียนในวิชาต่าง ๆ ของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง (พลศึกษา)

การวัดและประเมินผล หมายถึง การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนของวิชาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง (พลศึกษา)